

Arrest

**nr. 112 256 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot oplegging van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013 om 14 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2011 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 december 2011 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard voor wat betreft een medisch probleem van verzoekers echtgenote.

1.3. Op 22 juni 2012 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

1.4. Bij arrestnr. 104 162 van 31 mei 2013 vernietigt de Raad de in punt 1.3. bedoelde beslissing en de daarbij horende bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 20 augustus 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris treft op 3 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

☐ Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☒ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal
PV nr GE.12.L1.002740/2013 van de politie van Maldegem*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 05.07.2012

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 03.10.2013 door politie Maldegem, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 03.10.2013 door politie Maldegem, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.(...)”.

1.7. Eveneens op 3 oktober 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod (bijlage 13sexies), dat aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op dezelfde dag.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☒ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☒ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid, aangezien hij heden, 03.10.2013, op heterdaad betrapt werd voor winkeldiefstal. PV nr GE.12.L1.002740/2013 is opgemaakt door politie Maldegem

Bovendien heeft betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend gekregen op 05.07.2012 waaraan hij geen gevolg heeft gegeven.

Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.”

2. Betreffende het schorsend karakter van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 18 oktober 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. In de beschikking werd benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting worden hieromtrent geen opmerkingen geuit door partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de eerste bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

Het uiterst dringend karakter wordt echter betwist door de verwerende partij in haar nota. Zij wijst er in haar nota op dat de in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van drie werkdagen overschreden werd, waardoor er naar haar oordeel niet voldaan werd aan de voorwaarde tot uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, *quod in casu*, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, *Chamaïev en cons./Georgië en Rusland*, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, *Bati en cons./Turkije*, § 136).

Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 van het EVRM, kan de Raad er niet toe overgaan om de grief die verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat zij zou nagelaten hebben diligent te handelen door in plaats van de 15e dag nadat de bestreden beslissing betekend werd, ten laatste de derde werkdag dag onderhavige vordering in te dienen, daar waar verzoekende partij nog niet gerepatriëerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op, aangezien een grief in het kader van het EVRM dient behandeld te worden, zelfs al is de betrokkene reeds verwijderd van het grondgebied (*cfr.* RvS, nr.216.837 van 13 december 2011). Dit houdt in dat een dergelijke grief zeker dient behandeld te worden als blijkt dat verzoeker op punt staat van verwijderd te worden, dit voor zover hij zijn vordering heeft ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn, *quod in casu*.

Verwerende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar oordeel dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht, “*meer bepaald*” van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN., en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

- *Eerste onderdeel*

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ hiervan op de hoogte te zijn, in het bijzonder wat betreft de medische toestand van verzoeker en zijn familieleden.

Door hieromtrent niet te motiveren, laat staan deze elementen in de motivering te laten meespelen, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting.

- *Tweede onderdeel*

De motivering van DVZ bevat zodanig veel onnauwkeurigheden en onjuistheden, dat deze motivering niet als afdoende kan worden beschouwd:

- DVZ verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 28/06/2012, betekend op 05.07.2012 TERWIJL dit bevel werd vernietigd door de RW (stuk “).

4.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker er *in concreto* aan tilt dat niet gemotiveerd werd “*aangaande de medische toestand van verzoeker en zijn familieleden*” ziet de Raad *prima facie* niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is om daaromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissingen. Verzoeker stelt zelf onder het kopje “*Feiten en voorgaanden*” van zijn verzoekschrift dat niet hij, maar mevrouw M.(...) een medisch probleem heeft. Zij maakt echter niet het voorwerp uit van de bestreden beslissingen. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat er vier aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend die de verwerende partij allemaal afgehandeld heeft via beslissingen, namelijk de eerste op 13 december 2010, de tweede op 13 april 2011, de derde op 20 augustus 2013 en de vierde op 3 juli 2013. Op 29 juli 2013 werd tevens een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Blijkens het administratief dossier dat ter inzage lag van verzoeker werden al deze beslissingen betekend. De Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen nog eens dienen te motiveren aangaande medische elementen of humanitaire elementen. Verder kan verwerende partij in beslissingen die dateren van 3 oktober 2013 niet motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die pas nadien, op 14 oktober 2013, zou zijn ingediend.

4.3.4. Verzoeker klaagt zich verder over onnauwkeurigheden en onjuistheden in “*de motivering van DVZ*” waarbij hij er concreet aan tilt dat verwezen wordt naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat vernietigd werd door het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissingen meerdere feitelijke motieven bevatten dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat betekend werd op 5 juli 2012. Deze andere motieven worden niet gevisieerd door verzoeker. Kritiek op overtollige motieven in de bestreden beslissingen kan geen aanleiding geven tot de schorsing ervan.

Het eerste middel is *prima facie* ongegrond.

4.3.5. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1, FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting opiegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954- zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt. Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en manifest ondoordacht is tewerk gegaan.”

4.3.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, volstaat het vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cfr. RVS, nr. 111462 van 14 oktober 2002). *In casu* wordt geen andere bepaling van het EVRM aangehaald in combinatie met artikel 13 van het EVRM zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoeker een theoretisch betoog voert aangaande de schending van de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur, maar dit betoog voorafgegaan door een loutere algemene verwijzing naar het kopje “*Feiten en voorgaanden*” van het verzoekschrift en naar het eerste middel, toont hiervan geen schending aan. Het komt de Raad niet toe het middel *in concreto* te gaan construeren ten behoeve van verzoeker.

Het tweede middel is *prima facie*, zo al ontvankelijk, ongegrond.

4.3.7. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder alle vorige middelen, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder I. werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ of haar arts-adviseur hiervan op de hoogte te zijn.

Toch wordt de bestreden beslissing genomen zonder de minste aandacht voor de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn familieleden, zoals hierboven beschreven.

De Belgische Staat had en heeft de verplichting, zeker in het geval van een mogelijke schending van art. 3 EVRM, beter en accurater te motiveren. Deze aspecten zijn onvoldoende onderzocht door Dienst Vreemdelingenzaken”.

4.3.8. Waar verzoeker er *in concreto* aan tilt dat “*de bestreden beslissing*” genomen werd zonder de minste aandacht voor zijn gezondheidstoestand en die van zijn familieleden, dient de Raad op te werpen dat verzoeker op geen enkel ogenblik *in concreto* ingaat op zijn gezondheidstoestand die zou maken dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur. De Raad herhaalt verder dat er vier aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend die de verwerende partij allemaal afgehandeld heeft via beslissingen (*cfr.* punt 4.3.3).

Het derde middel is *prima facie* ongegrond.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift onder het kopje “IV. *“Moeilijk te herstellen nadeel”* als volgt:

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en onder III. IN RECHTE MIDDELEN TOT SCHORSING EN NIETIGVERKLARING, en de inhoud hiervan onder dit onderdeel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing bezorgt verzoeker meerdere moeilijk te herstellen ernstige nadelen.

Aangezien het moeilijk te herstellen nadeel bestaat in de gedwongen terugkeer, zijnde een gevolg van de bestreden beslissing. Verzoeker wordt gedwongen terug te keren naar het land waaruit hij wegvluchtte en naar de autoriteiten waartegen hij verklaringen aflegde in het kader van zijn asielaanvragen.

Dat dit reeds volstaat als moeilijk te herstellen nadeel, zeker gelet op zijn medische toestand.”

4.4.2.2. Verzoeker beperkt zich tot een verwijzing naar andere delen van zijn verzoekschrift maar hierin kan geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel gelezen worden dat verzoeker zou dreigen te ondergaan door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Het komt de Raad niet toe dit te gaan construeren ten behoeve van verzoeker. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers asielaanvraag op 27 mei 2009 werd afgewezen door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en op 30 oktober 2009 door de Raad. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden een moeilijk te herstellen nadeel te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst waarvan hij destijds naar eigen zeggen wegvluchtte. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk hoe de autoriteiten van zijn land kennis zullen krijgen van de inhoud van de destijds door verzoeker bij zijn asielaanvraag afgelegde verklaringen. Ten slotte verwijst verzoeker naar zijn medische toestand, maar hij laat doorheen het verzoekschrift na deze te concretiseren. De stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift, waaronder een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die zou dateren van 14 oktober 2013, wijzen *prima facie* op een medisch probleem dat niet het zijne is.

4.5. Er werd niet voldaan aan de twee cumulatief gestelde voorwaarden inzake een ernstig middel en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling leidt tot de afwijzing van de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA